

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **P. K.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2014, čj. DSH/19381/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2014, čj. 17 A 13/2014-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 30. 9. 2014, čj. 17 A 13/2014-37 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2014, čj. DSH/19381/13, kterým žalovaný zamítl pro nepřípustnost odvolání podané proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně (dále jen „magistrát“) ze dne 11. 11. 2013, čj. MMP/224042/13. Tímto rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným z přestupků spáchaných dne 8. 6. 2013 a 3. 9. 2013 dle § 125c odst. 1 písm. k) a dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Za přestupky mu byla uložena pokuta ve výši 2300 Kč dle § 12 odst. 1 a 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu.

II. Obsah kasační stížnosti

[2] Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Namítl, že zamítnutím jeho odvolání podaného prostřednictvím jeho zástupce došlo k porušení jeho práva na obhajobu, práva na dvojinstančnost řízení a principu legitimního očekávání. Správní orgány pochybily při doručování písemností zástupci stěžovatele, v důsledku čehož pak konstatovaly vadné jednání zástupce stěžovatele a zastoupení odmítly; stěžovatele o odmítnutí zastoupení nevyrozuměly.

[4] Dle stěžovatele mohou správní orgány odmítnout zastoupení pouze v případě nabytí jistoty, že právo na zastoupení bylo zneužito, resp. v situacích, kdy účastník nemá *de facto* v úmyslu být zastoupen, nebo kdy osoba (uvedená jako zástupce) zjevně nemá zájem účastníka zastupovat - odkázal tu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, čj. 1 As 27/2011-81. V projednávané věci se však o pokus o zneužití práva nejednalo; zástupce byl magistrátu znám, bylo mu opakovaně doručováno přímo na magistrátu, zástupce se dostavoval na magistrát a činil podání (včetně odvolání) a stěžovatele řádně zastupoval.

[5] Stěžovatel se neztotožnil se závěrem krajského soudu, že úkony zástupce měly za cíl prodlužovat správní řízení; obecně v zásadě jakýkoliv úkon zástupce vůči správnímu orgánu má za následek další trvání řízení.

[6] Dále se neztotožnil se závěrem, že zástupci nebylo možno doručovat. Zástupce magistrátu sdělil elektronickou adresu k doručování a „měl právo očekávat“, že mu magistrát bude doručovat z elektronické adresy elektronické podatelny [poukázal na § 18 odst. 1 a § 2 odst. 3 písm. c) vyhlášky č. 259/2012 Sb., a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, čj. 1 Ans 5/2010-172]. Magistrát však zástupci doručoval písemnosti z e-mailové adresy oprávněné úřední osoby, proto byly tyto písemnosti SPAM filtrem nastaveným zástupcem stěžovatele automaticky mazány a nemohly být doručeny. Není tak zřejmé, na základě jakých důkazů dospěl krajský soud k závěru, že zástupci nebylo možno doručovat; písemnosti byly vypravovány z nesprávné adresy. Otázka nemožnosti doručovat na adresu trvalého pobytu byla irelevantní. Stěžovatel současně poukázal na možnost magistrátu ustanovit k doručování opatrovníka dle § 32 odst. 2 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[7] Stěžovatel rovněž rozporoval závěr o tom, že mu bylo odmítnutí zastoupení známo. Uvedl, že je právní laik a písemnostem od magistrátu vůbec nerozumí, proto zmocnil zástupce, který jej „informoval“, aby všechny písemnosti od magistrátu

pokračování

„ignoroval“ a „vyhazoval do odpadkového koše“, neboť účinné je pouze doručování zástupci. Stěžovatel tak postupoval a nemohl si proto přecíst jemu doručenou písemnost sdělující mu odmítnutí zastoupení. Dle stěžovatele, pokud magistrát se zástupcem jednal a teprve poté se rozhodl jej dále neakceptovat, měl to sdělit stěžovateli prostřednictvím jeho zástupce (nikoliv přímo stěžovateli) v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu. Bylo-li odmítnutí zastoupení sděleno písemně jen stěžovateli, není zřejmé, od jakého okamžiku byl zástupce odmítnut, neboť takové rozhodnutí by mohlo být závazné právě (jen) ode dne doručení zástupci. Stěžovatel současně tvrdil, že odmítnutí zastoupení vyplývá toliko z odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2013, čj. DSH/16087/13, kterým bylo zrušeno usnesení magistrátu o stanovení lhůty k předložení určitých listin; odmítnutí zastoupení však mělo být vysloveno výrokem (stěžovatel není povinen „podrobně pročítat“ odůvodnění rozhodnutí). O odmítnutí zastoupení mohl navíc rozhodnout a stěžovatele informovat jen magistrát a nikoliv žalovaný v odvolacím řízení o jiné otázce.

III. Vyjádření žalovaného a replika stěžovatele

[8] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že byly naplněny podmínky pro odmítnutí zastoupení a stěžovatel o tom byl v odůvodnění rozhodnutí ze dne 9. 10. 2013, čj. DSH/16087/13 řádně vyrozuměn; ačkoliv stěžovatel již nebyl v dalším řízení zastoupen zmocněncem P. K. podal prostřednictvím této neoprávněné osoby odvolání. Odmítnutí zastoupení nebylo třeba sdělovat současně i zmocněnci. Irelevantní je „dohoda“ stěžovatele se zmocněncem o vyhazování písemností; stěžovatel nese negativní důsledky neseznámení se s doručenými písemnostmi. Ze zákona nevyplývá, že by odmítnutí zastoupení muselo být vysloveno výrokem rozhodnutí, proto uvedení této skutečnosti v odůvodnění rozhodnutí je dostačující. Nerozhodné je tvrzení stěžovatele, že četl pouze výrok a část odůvodnění rozhodnutí, nikoliv rozhodnutí celé. Žalovaný má za to, že jako odvolací orgán je oprávněn shledat důvody pro neakceptaci zmocněnce, neboť to má vliv i na další doručování (např. právě i rozhodnutí o odvolání do procesního rozhodnutí); názor žalovaného stran zastoupení byl pak závazný i pro magistrát. Stěžovatel cíleně neuvedl většinu důvodů, pro které bylo zastoupení odmítnuto; nemožnost doručovat zástupci byla jen jedním z důvodů. Mezi uvedené důvody nepatřilo (naopak) „protahování“ řízení podáváním opravných prostředků; tvrzení stěžovatele v tomto směru je absurdní. Dle žalovaného nedošlo k porušení stěžovatelových práv ani principu legitimního očekávání, neboť rozhodnutí, ve kterém byl jeho zmocněnec pro další řízení odmítnut, mu bylo doručeno do vlastních rukou.

[9] Stěžovatel dle repliky považuje za zásadní otázku, zda má povinnost, navzdory zastoupení zmocněncem pro celé řízení dle § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu, „podrobně pročítat jemu doručené písemnosti“. Znovu zopakoval, že mohl legitimně očekávat (s ohledem na § 34 odst. 2 správního řádu) doručování všech písemností jeho zástupci; výjimkou by mohly být jen písemnosti vyžadující osobní úkon stěžovatele (výzva k volbě nového zmocněnce, usnesení o odmítnutí zmocněnce). Nebyl tedy povinen „podrobně pročítat“ odůvodnění rozhodnutí žalovaného vydané o „zcela jiné procesní otázce“ než je zastoupení stěžovatele. Při opačném výkladu by bylo třeba připustit, že by i účastník řízení mohl např. na své osmistránkové žádosti o informace uvést jednu větu o tom, že podává

také odvolání proti nějakému rozhodnutí či sdělit jinou podstatnou skutečnost pro řízení; takový výklad by však odporoval požadavku srozumitelnosti písemností, přičemž na srozumitelnost sdělení správního orgánu by měly být kladeny vyšší požadavky než na podání činěná účastníky řízení. Nelze legitimizovat sdělování podstatných skutečností s vlivem na hmotná práva účastníka řízení toliko v odůvodnění procesního rozhodnutí vydaného k jiné otázce; účelem odůvodnění rozhodnutí je odůvodnění jeho výroku a nikoliv sdělování jiných podstatných skutečností; procesní právo je pouze prostředkem k ochraně práv hmotných (odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, čj. 2 Afs 162/2005-66, a ze dne 29. 9. 2011, čj. 4 As 27/2011-37). Stěžovatel měl být dále vyzván, aby si zvolil jiného zástupce, bude-li mít na tom zájem, a to v přiměřené lhůtě, přičemž mu mělo být dáno poučení o tom, že v případě, že tak neučiní, bude jednáno přímo s ním. Stěžovatel trval dále na tom, že žalovaný neuvedl přesvědčivé, nýbrž jen spekulativní argumenty pro odmítnutí zastoupení.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky pro projednání kasační stížnosti, a proto přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu – při současném přezkumu *ex officio* dle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. - v rozsahu a v rámci kasační stížnosti uplatněných důvodů.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že správní orgány pochybily při doručování písemností jeho zmocněnci, v důsledku čehož poté nesprávně konstatovaly vadné jednání zmocněnce a zastoupení nadále neakceptovaly, čímž zasáhly do práva stěžovatele na obhajobu; zmocněnec uvedl elektronickou adresu pro doručování a otázka doručování na adresu trvalého pobytu zmocněnce byla irelevantní.

[12] S touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožnil.

[13] Zdejší soud předně uvádí, že ze správního spisu i napadeného rozsudku krajského soudu vyplývá, že porušování účelu a smyslu institutu zastoupení ze strany zmocněnce P. K. bylo vyvozeno z více prokázaných skutečností a nikoliv ze skutečnosti jediné, kterou stěžovatel touto námitkou v kasační stížnosti (a předtím i v žalobě) zpochybňoval. Těmito skutečnostmi byl především postup zmocněnce při omluvě z ústního jednání nařazeného magistrátem na den 18. 7. 2013 a dále jeho postup při podepisování dokladů o doručení písemností osobně mu předávaných na magistrátu dne 12. 9. 2013. Žalovaný navíc za důležitou pro posouzení otázky záměrného protahování a maření správního řízení rovněž považoval možnost zmocněnci průkazně doručovat pouze osobně na magistrátu (bez předvídatelného termínu doručení) a uvedl, že z adresy pro doručování dle evidence obyvatel (Španělsko, Tenerife) se zásilky vrací z důvodu „neznámého adresáta“ a na adrese trvalého pobytu (ohlašovna – Úřad městské části Praha 6) si zmocněnec zásilky nepřebírá; doručování na zmocněncem uváděný e-mail nesplňuje podmínku průkaznosti (§ 19 odst. 6 správního řádu). Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že správní orgány poskytly stěžovateli mnohem větší procesní ochranu, než bylo s ohledem na efektivitu správního řízení vhodné (srov. též níže).

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti (i žalobě) zpochybnil výše citovaný třetí důvod uvedený žalovaným a krajským soudem mezi důvody neakceptace zmocněnce stěžovatele;

pokračování

stěžovatel tvrdil povinnost magistrátu doručovat na zmocněncem uváděný e-mail a „irelevantnost“ otázky doručování na adresu trvalého pobytu zmocněnce.

[15] Ze správního spisu vyplývá, že do vydání rozhodnutí žalovaným ze dne 9. 10. 2013, čj. DSH/16087/13, ve kterém bylo vysloveno, že se zmocněncem stěžovatele nebude nadále jednáno jako se zástupcem stěžovatele, učinil zmocněnec vůči magistrátu pět podání, z toho tři zaslal prostřednictvím pošty (na obálce vždy s uvedením zpětné adresy svého trvalého pobytu v P. 6, Č. A. 601, což je sídlo ohlašovny – Úřadu městské části Praha 6) a dvě z e-mailu: X (bez platného elektronického podpisu). Na podáních uváděl „adresu pro doručování“: „X“. Magistrát v uvedené časové periodě doručoval zmocněnci pět písemností. Usnesení s výzvou ze dne 29. 7. 2013 k předložení originálu lékařského potvrzení (čl. 29) doručil zmocněnci téhož dne osobně na magistrátu. Další dvě písemnosti - rozhodnutí magistrátu ze dne 21. 8. 2013, čj. MMP/174179/13 (čl. 38), a usnesení magistrátu s vyrozuměním a výzvou ze dne 21. 8. 2013, čj. MMP/175028/13 a čj. MMP/175033/13 (čl. 40, 41) magistrát doručoval dne 21. 8. 2013 na zmocněncem uváděný e-mail; přijetí nebylo zmocněncem potvrzeno. Magistrát proto doručoval zásilky poštou na adresu trvalého pobytu zmocněnce - ohlašovny (zmocněnec si zásilku nevyzvedl) a na doručovací adresu dle evidence obyvatel do Španělska – Tenerife (zásilka se vrátila). Obě zásilky byly nakonec doručeny zmocněnci přímo na magistrátu dne 12. 9. 2013 (s odlišnými podpisy - viz zde dále odst. [21]). Další písemnost – „Oznámení o pokračování řízení o přestupku. Rozšíření obvinění, nařízení ústního jednání a předvolání k němu.“ Ze dne 18. 9. 2013 (čl. 57) byla rovněž zasílána na e-mail zmocněnce a tento přijetí písemnosti nepotvrdil; magistrát poté neúspěšně doručoval zásilku poštou na obě výše uvedené adresy; zásilka byla doručena zmocněnci až přímo na magistrátu dne 14. 10. 2013. Přípis ze dne 25. 9. 2013 s oznámením o zaslání stěžovatelova odvolání nadřízenému správnímu orgánu (čl. 66) byl doručován zmocněnci na jeho e-mail téhož dne (zmocněnec přijetí nepotvrdil) a dále neúspěšně poštou na obě výše uvedené poštovní adresy zmocněnce.

[16] Podle § 19 odst. 3 správního řádu, *[n]evylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.* Podle § 19 odst. 4 správního řádu *[d]o vlastních rukou adresáta se doručují písemnosti podle § 59, § 72 odst. 1, písemnosti, o nichž tak stanoví zvláštní zákon, a jiné písemnosti, nařídí-li to oprávněná úřední osoba.* Podle § 19 odst. 8 správního řádu *[p]ísemnosti uvedené v odstavci 4 se na požádání adresáta doručují jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena třetím dnem ode dne, kdy byla odeslána. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.*

[17] V projednávané věci zmocněnec setrvale požadoval doručování písemností na jeho e-mail: X; ostatně i ze žaloby a kasační stížnosti je zřejmé, že mínil být kontaktní

jen na této elektronické adrese z důvodu cestování. Magistrát zásilky doručoval na takto zvolenou elektronickou adresu (§ 19 odst. 3 správního řádu), avšak zmocněnec u žádné písemnosti přijetí nepotvrdil. Zdejší soud k tomu podotýká, že tímto postupem zmocněnec zjevně zneužíval práva dle § 19 odst. 3 správního řádu; institut dle § 19 odst. 3 správního řádu slouží k urychlení řízení (viz text tohoto ustanovení), nikoliv k jeho zpomalení, jak se asi zmocněnec domníval. Magistrát proto postupoval v souladu se zákonem (§ 19 odst. 8 *in fine* správního řádu), pokud písemnosti, u nichž bylo třeba doručovat do vlastních rukou (§ 72 odst. 1 a § 76 odst. 3 správního řádu) a doručení doložit (§ 19 odst. 6 správního řádu) zasílal následně zmocněnci na adresu trvalého pobytu a na adresu pro doručování dle evidence obyvatel (§ 20 odst. 1 správního řádu). Nelze tak přisvědčit stěžovateli v námitce, že otázka doručování na adresu trvalého pobytu zmocněnce byla irelevantní, resp. že na tuto adresu nemělo být vůbec doručováno.

[18] Současně se Nejvyšší správní soud shoduje se závěry žalovaného a krajského soudu, že opakující se nemožnost zmocněnci bez obtíží doručovat nikoliv bezvýznamně přispěla k maření správního řízení a zejména k jeho průtahům. Postup zmocněnce, který v žádném z případů nepotvrdil přijetí zásilky na jeho elektronické adrese, kterou si sám zvolil pro doručování, a zároveň si nevyzvedával písemnosti ani na adresách vyplývajících z evidence obyvatel (ačkoliv sám opakovaně na všech svých podáních posílaných správním orgánům poštou adresu trvalého pobytu uváděl jako zpětnou adresu), byl v rozporu s účelem a smyslem institutu zastupování, jímž je činit namísto zastoupeného v průběhu řízení úkony za účelem usnadnění a zefektivnění postupu zastoupeného v řízení (srov. např. stěžovatelem poukazovaný rozsudek ze dne 4. 5. 2011, čj. 1 As 27/2011-81). Skutečnost, že zmocněnci se nakonec zpravidla dařilo doručovat písemnosti přímo na magistrátu, neboť vystupuje ve více správních řízeních jako zmocněnec a na magistrát se někdy dostavuje na ústní jednání, nemohla vyvrátit závěr o opakovaných obtížích při doručování způsobených zmocněncem; nelze aprobovat výklad, dle kterého by byl správní orgán odkázán na to, zda a kdy se zmocněnec (možná) osobně dostaví a převezme si doručovanou písemnost. Uvedené obstrukce, jimiž zmocněnec mařil doručování, byly zcela správně jedním z důvodů opodstatňujících neakceptaci jeho zástupčího oprávnění v dalším řízení.

[19] První a druhé jednání vytykané zmocněnci stěžovatel v kasační stížnosti (ani v žalobě) nezpochybnil, nicméně zdejší soud k nim pro úplnost uvádí následující.

[20] Jak vyplývá ze správního spisu, stěžovateli bylo magistrátem oznámeno zahájení řízení pro jeho přestupek spáchaný dne 8. 6. 2013 a oznámeno nařízení ústního jednání na 18. 7. 2013. Dne 18. 7. 2013 zaslal „P. K., zmocněnec“ e-mailem magistrátu svou omluvku z jednání pro zdravotní komplikace; přílohou byla nikým nepodepsaná plná moc ze dne 10. 7. 2013 udělená dle jejího textu stěžovatelem zmocněnci P. K.. Magistrát provedl ústní jednání a dokazování v nepřítomnosti stěžovatele (i P. K.). Dne 24. 7. 2013 byla magistrátu poštovní zásilkou doručena shodná plná moc, avšak již podepsaná stěžovatelem a P. K.; přiložena byla prostá kopie Lékařské zprávy – potvrzení z 18. 7. 2013 (dále jen „lékařské potvrzení“), která měla dle připojeného písemného sdělení zmocněnce osvědčovat jeho omluvu z ústního jednání konaného dne 18. 7. 2013. Magistrát dotazy na Českou lékařskou komoru, Zdravotní pojišťovnu ministerstva vnitra ČR (uvedenou v lékařském potvrzení jako pojišťovna zmocněnce) a správce budovy polikliniky (uvedené jako sídlo na razítku

pokračování

lékaře v lékařském potvrzení) zjistil, že v dané budově na razítku uvedený lékař nesídlí, není smluvním partnerem citované zdravotní pojišťovny a nikdy nebyl a není členem České lékařské komory, ačkoliv „každý lékař, který vykonává na území České republiky lékařské povolání, musí být členem České lékařské komory“. Magistrát zmocněnce vyzval k předložení originálu lékařského potvrzení či jeho ověřené kopie ve stanovené lhůtě; zmocněnec výzvě nevyhověl a požádal o prodloužení lhůty k dohledání lékařského potvrzení, neboť „lze předpokládat, že dokument je součástí připraveného sběrného odpadu, [...] tedy je součástí dalších několika desítek tisíc netříděných stran“. Ze správního spisu vyplývá, že zmocněnec originál lékařského potvrzení nepředložil ani po uplynutí lhůty magistrátem stanovené.

[21] Ze správního spisu dále plyne, že zmocněnci stěžovatele bylo na magistrátu doručováno rozhodnutí magistrátu ze dne 21. 8. 2013, čj. MMP/174179/13, a to dne 12. 9. 2013 (čl. 39), přičemž na doručence je uveden podpis odlišný od podpisu zmocněnce - „Sedlá.?[].“. Téhož dne zmocněncem přebíraná jiná zásilka v téže správní věci (výzva ze dne 21. 8. 2013 na seznámení se a vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí – čl. 41) je podepsána jeho vlastním podpisem. Ve správním spise se nachází úřední záznam dvou úředních osob ze dne 12. 9. 2013, sepsaný v projednávané věci a současně pro dvě jiná správní řízení magistrátu. Dle záznamu zmocněnec převzetí citovaného rozhodnutí potvrdil podpisem - „jménem S.“ (v dalších dvou správních řízeních zásilku potvrdil podpisem lišícím se od jeho vlastního podpisu) a na dotaz úřední osoby údajně zmocněnec uvedl, že „trpí poruchou, v důsledku které se podepisuje pokaždé jiným způsobem“.

[22] Zdejší soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu i žalovaného, že byla dostatečně prokázána snaha zmocněnce činit uvedenými jednáními vědomě ve správním řízení průtahy a řízení mařit. Zmocněnec se snažil zpochybnit správnost provedení ústního jednání dne 18. 7. 2013 bez přítomnosti stěžovatele a P. K. (zmocněnce), a to dokonce předložením falešného lékařského potvrzení. Podepsáním dokladu o doručení zásilky nikoliv svým podpisem (jménem) se snažil evidentně vytvořit (si) prostor pro případné pozdější zpochybnění řádného doručení písemností. Obě jednání jsou ve zjevném rozporu se smyslem a účelem institutu zastoupení; již tato jednání by bohatě postačovala k závěru o zneužití institutu zastoupení.

[23] Nejvyšší správní soud opakovaně zdůrazňuje judikaturu Ústavního soudu, který dovodil obecný zájem na řádném a ústavně souladném výkonu spravedlnosti, k němuž Ústavní soud přiřadil i právo státu na spravedlivý proces. Právní předpisy stanoví nepřekročitelné časové limity směřující vůči státu, který v takto určené lhůtě musí být správními orgány k tomu povolanými připraven spravedlnost vykonat (např. v prekluzivní lhůtě jednoho roku vydat pravomocné rozhodnutí v přestupkovém řízení). „Tyto objektivní lhůty - ač směřují především vůči státu jako ochrana obviněného - váží nejen stát samotný, ale vztahují se svým způsobem i na postavení obviněného v řízení, a to v tom smyslu, že nepokrývají takové překážky, na které stát v průběhu řízení nemá vliv. Jestliže překážky bránící státu navzdory realizované snaze věc ve stanovené lhůtě pravomocně skončit, jsou v extrémním rozporu s účelem řízení o přestupku (§ 1 zákona o přestupcích), svou podstatou porušují nejen zákon, ale současně též i podmínky spravedlivého procesu (stanoveného postupu), jak tyto vyplývají z ústavního pořádku republiky. Sem spadají např. jednání nesoucí zřetelné

snahy procesní obstrukce, ale i takové, které - ačkoli takové znaky postrádají - sledují již mimoprocenší cíle“ [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, čj. 1 As 27/2011-81, č. 2452/2012 Sb. NSS, bod 42, s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 25. 9. 199, sp. zn. III. ÚS 83/96 (N 87/6 SbNU 123; 293/1996 Sb.)].

[24] Stěžovatel současně v kasační stížnosti (i replice) vznesl řadu dalších námitek, zejména že jakákoliv podání účastníka způsobují průtahy řízení, správní orgány stěžovatele nedostatečně informovaly o neakceptaci zmocněnce, k odmítnutí zmocněnce mělo dojít výrokem rozhodnutí a nikoliv jen vyslovením v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, o neakceptaci dalšího zastupování zmocněncem mohl rozhodnout pouze magistrát a nikoliv žalovaný, písemnost s vyjádřeným odmítnutím zmocněnce měla být doručována zmocněnci a nikoliv přímo stěžovateli, měl být ustanoven opatrovník, stěžovatel měl být vyzván ke případnému zvolení nového zástupce a měl mu být dát časový prostor, magistrát zasílal zmocněnci zásilky na jím zvolený e-mail z nesprávné elektronické adresy úřední osoby, zmocněnec se na magistrát dostavoval a zásilky přebíral.

[25] Tyto námitky jsou však zčásti nepřípustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.) a zčásti k nim zdejší soud nemohl přihlídnout (§ 109 odst. 5 s. ř. s.).

[26] K tomu Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatel v žalobě toliko namítal, že správní orgány odmítnutí zastoupení daným zmocněncem neodůvodnily, zmocněnec je magistrátu znám z jiných ústních jednání a má dostatečné znalosti správního řízení trestního, ke zneužití práva na zastoupení nedošlo (odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, čj. 1 As 27/2011-87); zmocněnec si dle § 19 odst. 3 správního řádu zvolil pro doručování e-mail zaručující (s ohledem na jeho časté cestování) spolupráci s magistrátem a „*nic na tom nemění ani skutečnost*“, že jeho „*formální adresa bydliště je vedena na úřadu městské části*“.

[27] Je tedy zřejmé, že stěžovatelovy námitky připomenuté zde v odst. [23] jsou v kasační stížnosti nové; tyto námitky mohl stěžovatel uplatnit již v řízení před krajským soudem, a pokud tak neučinil, nelze jejich přezkum učinit předmětem až kasačního řízení.

[28] Pro úplnost lze uvést, že se krajský soud sice v napadeném rozsudku věnoval otázce řádného sdělení stěžovateli odmítnutí zmocněnce, a to ve spojení s hodnocením časového prostoru poskytnutého stěžovateli k případné volbě nového zástupce, jednalo se však o argumentaci krajského soudu jdoucí nad rámec stěžovatelem vymezených žalobních bodů a tedy argumentaci nadbytečnou a odporující zásadě dispoziční. Je zřejmé, že krajský soud touto argumentací sám aktivně reagoval na okolnosti vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 27/2011-81. Redundantní odůvodnění napadeného rozsudku však nemá vliv na jeho zákonnost.

V. Závěr a náklady řízení

[29] Pro uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

pokračování

[30] Stěžovatel, který neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu